

LUCY
MAUD
MONTGOMERY

EMILY
ZDOBĚLÁVÁ
PŘEKÁŽKY

EMILY
ZDOLÁVÁ PŘEKÁŽKY

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Milena Poláčková, 2022
Cover © Kateřina Boudriot Bažantová, 2022
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-2954-8 (pdf)

LUCY MAUD MONTGOMERY

EMILY
ZDOLÁVÁ
PŘEKÁŽKY

$\frac{1}{4}$
06

OBSAH

Vypsat se	7	
Mladická nerozvážnost	21	
Za noční hlídky	45	
„Jak tě vidí jiní“	67	
Každý chvílku tahá pilku	85	
Začátky ve Shrewsbury	95	
Potpourri	107	
Neprokázáno	127	
Vrcholný okamžik	141	
Šílená hodina	147	
Výstupy a pády	165	
Ve znamení kupky sena	181	
Střecha nad hlavou	191	
Žena, která naplácala králi	203	
Co nemělo být možné	211	
Naplavené dříví	219	
„Někoho-li zhubičkuje“	239	
Nepřímý důkaz	249+	
Tichý šepot	259	
Johnův starý dům	281	
Krev není voda	291	
Když miluješ mě, musíš milovat i mého psa	303	
Otevřené dveře	315	
Údolí zjevení	323	
Aprílová láska	335	
Ediční poznámky	349	

*Pastoru Felixovi
s upřímnou vděčností*

VYPSAT SE

Jedné bouřné únorové noci, ještě než se svět obrátil vzhůru nohama, seděla Emily Byrdová Starrová sama ve svém pokoji na staré usedlosti Novoluní v Blaira Vodě. Byla v tu chvíli tak dokonale šťastná, jak jen může lidská bytost vůbec být. Teta Alžběta jí po zralé úvaze vzhledem k chladné noci dovolila zapálit si oheň v krbu - a to byla nějaká vzácnost. Hořel jasně a zahaloval rudozlatou září celý její dokonalý malý pokojíček se starobylým nábytkem a hluboko posazenými okny se širokými parapety a zamrzlými modrobílými tabulkami skla posetými věnečky sněhových vloček.

Jeho záře dodávala hloubku a tajemné kouzlo zrcadlu na zdi, ve kterém se odrážela Emily, jak sedí schoulená na pohovce před krbem a píše při dvou vysokých svíčkách - ty byly v Novoluní jedinou schválenou variantou osvětlení - do nového nablýskaného černého notesu, který jí ten den přinesl bratránek Jimmy. Emily z něj měla velkou radost, protože ten, co od Jimmyho dostala na podzim, už měla celý popsaný a víc než týden překonávala trýznivá muka deprivace, protože do neexistujícího notesu se deník psát nedá.

Deník se pro ni stal dominantou jejího mladého čilého života. Nahradil jistě „dopisy“, které psávala v útlém dětství svému zemřelému tatínkovi, protože se potřebovala vypsat ze svých starostí a strastí - jelikož i v těch kouzelných letech, když je člověku

skoro čtrnáct, se každý k nějakým těm starostem a strastem dostane, zvláště ocitne-li se pod přísným a nesmlouvavým, byt dobře míněným vedením tety Alžběty Murrayové. Někdy Emily začínala mít pocit, že kdyby neměla deník, rozpadla by se na maličké kousíčky a vyprchala jako kouř. Ten tlustý černý „notes od Jimmyho“ byl pro ni kamarád a spřízněná duše, které může svěřit všechno, co ze sebe potřebuje dostat, ale co je přesto příliš ožehavé, aby se to dalo svěřit uším jakékoli lidské bytosti. Jenže k prázdnému notesu se v Novoluní nedá jen tak dostat, a kdyby nebylo bratránka Jimmyho, Emily by nikdy žádný neměla. Teta Alžběta totiž zastávala názor, že Emily tím „čmáráním“ jenom ztrácí čas, a teta Laura se jí neodvážila oponovat - nehledě na to, že si sama myslela, že by se Emily mohla zabývat něčím užitečnějším. Teta Laura je poklad, ale některé věci jsou jejím očím skryty.

Bratránek Jimmy se nikdy tety Alžběty ani v nejmenším nebál, a tak když měl pocit, že by Emily nejspíš potřebovala nový prázdný notes, objevil se u ní v okamžení, navzdory Alžbětinu opovrživému pohledu. Ještě ten den odjel Jimmy do Shrewsbury, přestože byla bouře na spadnutí, jen aby ho Emily obstaral. A tak se Emily tetelila štěstím v tom sporém přívětivém světle svíček, zatímco venku mezi vysokými starými stromy severně od Novoluní skučela a kvílela meluzína a víchř vyhazoval nad úžasnou zahradu bratránka Jimmyho obrovské vířící kotouče sněhu, úplně převrátil sluneční hodiny a hrůzostrašně hvízdal mezi Třemi princeznami, jak Emily vždycky nazývala tři vysoké topoly v rohu zahrady.

Já mám takovouhle bouři v noci ráda, když do ní nemusím ven, psala Emily. Udělali jsme si s bratránkem Jimmym nádherný večer, plánovali jsme zahradu a vybírali semena a rostliny z katalogu. Přesně tam, co se teď dělá největší závej, za altánem, budeme mít záhon růžových aster

a zlatáskům – kteří teď dřímají pod metrem sněhu – uděláme pozadí z mandloní. Baví mě takhle uprostřed sněhové vánice plánovat léto. Připadám si, jako kdybych vítězila nad něčím mnohem větším, než jsem já, jen proto, že já mám mozek a bouře nemá nic a je to jenom slepá bílá síla – hrozná, ale slepá. Tak to vždycky cítím, když sedím v pohodlíčku u svého milovaného krbu a poslouchám, jak bouře venku zuří, a *směju* se jí. A to *proto*, že před víc než sto lety můj prapradědeček Murray postavil tenhle dům a postavil ho dobře. Zajímalo by mě, jestli za sto let někdo nad něčím zvítězí kvůli něčemu, co jsem tu nechala nebo udělala *já*. To je *inspirativní myšlenka*.

Tu kurzívu jsem použila automaticky, ještě než jsem si to mohla promyslet. Pan Carpenter říká, že ji používám moc často. Prý je to raně viktoriánská manýra a já se musím snažit se toho zbavit. Dospěla jsem k závěru, že se snažit budu, když jsem si to slovo našla ve slovníku, protože *manýra* není hezká věc. A už jsem ji zase použila – ale myslím, že tady je kurzíva tentokrát správně.

Četla jsem si ve slovníku přes hodinu – až to začalo být tetě Alžbětě podezřelé a řekla, že by bylo mnohem lepší, kdybych si místo toho upletla řádkované punčochy. Ona nevěděla přesně, proč je špatné, když pořád koukám do slovníku, ale cítila, že to špatné určitě je, protože *ona* to nikdy nedělá. Já *zbožňuju* číst si ve slovníku. (Ano, tahle kurzíva je tu nutná, pane Carpentere. Obyčejné „zbožňuju“ by totiž vůbec nevyjádřilo moje pravé city!) Slova jsou tak *fascinující*. (Tentokrát jsem se přistihla a zarazila už na první slabice!) Stačí, když některá slyším – třeba „strašidelný“ nebo „tajuplný“ – a hned přijde *záblesk*. (Jemináčku! *Záblesk musím* napsat kurzívou, protože *ten* je ta nejúžasnější a nejskvostnější věc, co mě kdy může potkat. Když přijde, tak cítím, jako by se přede mnou otevřely dveře ve

zdi a daly mi nahlédnout – ano, *do nebe. Další kurzíva! Jé, já už chápu, proč se pan Carpenter zlobí. Toho zlozvyku se musím zbavit.*)

Velká učená slova nejsou nikdy krásná – „inkriminující“, „dehonestovat“, „internacionální“, „diskutabilní“. Vždycky se mi při nich vybaví ty hrozné obrovské astry a chryzantémy, které jsme viděli s bratránkem Jimmym na výstavě v Charlottetownu vloni na podzim. Nenašli jsme na nich vůbec nic půvabného, i když některým lidem připadaly nádherné. To malé žluté listopadky, které září na pozadí jedlového houští v severozápadním rohu zahrady bratránka Jimmyho jako bledé pohádkové hvězdičky, jsou desetkrát hezčí. Ale to odbočuju od tématu – to je taky takový můj zlozvyk, podle pana Carpentera. Říká, že se *musím* (kurzíva je tentokrát jeho!) naučit koncentraci – další velké učené slovo a hodně ošklivé.

Ale se slovníkem jsem se potěšila – rozhodně mnohem víc než s řádkovanými punčochami. Přála bych si – jenom jedny – hedvábné punčochy, Ilsa má troje. Tatínek jí koupí všechno, co chce, když si teď zvykl mít ji rád. Ale teta Alžběta říká, že hedvábné punčochy jsou *nemravné*. Přemýšlím proč – když hedvábné šaty nejsou.

Když už jsme u hedvábných šatů, teta Jany Milburnová z Pastorského Plesa – ona to doopravdy teta není, ale všichni jí tak říkají – dala slib, že si neoblékne hedvábné šaty, dokud se celý svět neobrátil na křesťanství. To je velmi hezké. Kéž bych byla taky tak dobrá, jenže já bych nemohla – já mám hedvábí moc ráda. Je takové slavnostní a lesklé. Já bych ho nejraději nosila pořád, kdybych si to mohla dovolit – i když se obávám, že kdykoliv bych si vzpomněla na drahou tetu Jany a na neobrácené bezvěřce, měla bych výčitky svědomí. Jenže to bude trvat roky, jestli k tomu vůbec někdy dojde, než si budu moct koupit

jediné hedvábné šaty, a mezitím dávám něco z peněz, které dostanu za vejce, na misie. (Už mám pět svých slepic, všechno jsou to potomci toho šedivého kuřete, které mi dal Perry k dvanáctým narozeninám.) Jestli si někdy budu moct koupit první hedvábné šaty, už vím, jak budou vypadat. Žádná černá ani hnědá ani tmavomodrá – rozumné a důstojné barvy, které nosí Murrayovi z Novoluní – to ne, nikdy! Budou z měňavého hedvábí do modra a do stříbrna, jako když se díváte přes zamrzlé okno na oblohu, když se stmívá, a tu a tam budou mít krajkový volánek jako ta malá peříčka sněhu, co mi teď sedí na okenním skle. Teddy říkal, že mě v nich namaluje a ten obraz se bude jmenovat *Ledová dívka*. Teta Laura se usmívala a řekla takovým tím sladkým blahosklonným způsobem, který nesnáším ani u drahé tety Laury:

„K čemu ti takové šaty budou, Emily?“

Nemusí mi k ničemu být, ale budu se v nich cítit, jako kdyby byly část mého já – jako kdyby na mně *vyrostly* a nebyly jenom koupené a oblečené. Chtěla bych *jedny* takové šaty za celý život. A pod ně hedvábnou spodničku – a hedvábné punčochy!

Ilsa má dnes hedvábné šaty – jasně růžové. Teta Alžběta říká, že doktor Burnley Ilsu obléká moc staře a bohatě na dítě. Jenže on jí chce vynahradit všechny ty roky, kdy ji neoblékal vůbec. (Tím nemyslím, že by chodila nahá, ale doktorovi Burnleymu by bylo jedno, i kdyby chodila. O oblečení se jí museli starat jiní lidé.) Teď ale dělá všechno, co od něho Ilsa chce, a nechává ji o všem rozhodovat. Teta Alžběta říkala, že je to pro ni moc špatné, ale já někdy Ilse trochu závidím. Víím, že závidět je špatné, ale nemůžu si pomoci.

Doktor Burnley Ilsu na podzim pošle na střední školu do Shrewsbury a potom ji pošle studovat řečnictví do

Montrealu. A to jí právě závidím – ne ty hedvábné šaty. Kéž by mě teta Alžběta pustila studovat do Shrewsbury, ale obávám se, že to nikdy neudělá. Ona si myslí, že se na mě nemůže spolehnout, když mě nemá pod dohledem, protože moje maminka utekla. Já jsem se rozhodla, že se nikdy nevzdám. Budu provdaná za své *umění*.

Teddy chce taky na podzim do Shrewsbury, ale maminka ho taky nepustí. Ona se nebojí, že by utekl, ale tak moc ho miluje, že se s ním nemůže rozloučit. Teddy chce být malíř a pan Carpenter říká, že má nadání a měl by dostat příležitost, ale všichni se bojí paní Kentové něco říct. Paní Kentová je drobná žena – není větší než já a je tichá a plachá – a přesto se jí všichni bojí. Já tedy ano, já se jí bojím hrozně. Víím, že mě nikdy neměla ráda – už tenkrát, když jsme si s Ilsou poprvé přišly hrát s Teddym na Luka. Ale teď mě nenávidí – tím jsem si jistá – jen proto, že mě Teddy má rád. Ona nesnese, aby měl rád kohokoli nebo cokoli kromě ní. Dokonce žárlí i na jeho obrázky. Není tedy velká šance, že by se Teddy dostal do Shrewsbury. Perry tam jde. Nemá ani cent, ale bude si vydělávat. Proto si myslí, že půjde raději do Shrewsbury než do Královské akademie. Ve Shrewsbury snadněji sežene práci a je tam levnější ubytování.

„Ta moje nelida teta Tonka nějaké peníze má,“ říkal, „ale nedá ani cent, když – když...“

Potom se na mě *významně* podíval.

Začervenala jsem se, protože jsem si nemohla pomoci, a pak jsem na sebe za to červenání dostala vztek – a taky na Perryho, že narážel na to, o čem jsem nechtěla slyšet, z dávné doby, když mě teta Tonka potkala v houštině Chlouby Johna, vyděsila mě k smrti a chtěla po mně, *abych si vzala Perryho, až vyrostu*, že mu s tou podmínkou zaplatí vzdělání. Nikdy jsem se o tom nikomu nezmínila, protože jsem se styděla, jenom Ilse, a ta řekla:

„Co to starou Tonku napadlo, že by si Perry mohl vzít Murrayovou!“ Jenže ona Ilsa je na Perryho moc tvrdá a polovinu času se s ním hádá o věci, kterým se já jen směju. A Perry chce mít vždycky a ve všem navrch. Když jsme byli minulý týden na večírku u Amy Moorové, vyprávěl nám její tatínek příběh o zvláštním teleti se třema nohama, které viděl, a Perry mu na to řekl:

„No, to nic není proti kachně, co jsem já viděl jednou v Norsku.“

(Perry v Norsku opravdu byl. On se plavil všude na lodi se svým otcem, když byl malý. Ale nevěřím ani slovo, co říkal o té kachně. On *nelhal* – on si jenom *vymýšlel*. Drahý pane Carpentere, já tady tu kurzívu *potřebuju*.)

Perryho kachna podle něj měla čtyři nohy – dvě jako každá normální kachna a další dvě na zádech. A když už ji nebavilo chodit po svých normálních nohou, otočila se vzhůru nohama a chodila po těch druhých!

Perry to vyprávěl s kamennou tváří, ale všichni se smáli a Amyin strýc ho popichoval: „Pokračuj, Perry.“ Ilsa ale zuřila a celou cestu domů na něj nepromluvila ani slovo. Potom řekla, že se ztrapnil s takovou hloupou historkou a že by se takhle žádný *džentlmen* nechoval.

Perry odpověděl: „Já ještě nejsem žádný džentlmen, jenom pomocník, ale jednou, slečno Ilso, budu lepší džentlmen než všichni, které ty znáš.“

„Jenže,“ namítla Ilsa zlomyslně, „džentlmenem se člověk musí *narodit*. Tím se jen tak nestane, víš.“

Ilsa už skoro přestala nadávat jako dřív, když se s Per-rym nebo se mnou hádala, a místo toho začala říkat kruté a jízlivé věci. Ty zabolí mnohem víc než ty nadávky, ale mně ve skutečnosti nevadí – tolik nebo dlouho – protože vím, že je Ilsa nemyslí vážně a že mě má ráda stejně jako já ji. Perry ale říká, že ho žerou. Zbytek cesty domů spolu nemluvili.

Jenže už druhý den se po něm Ilsa zase vozila, že nemluví spisovně a že nevstane, když vejde dáma.

„No samozřejmě, od tebe se nemůže čekat, že bys *tohle* věděl,“ řekla tím nejjízlivějším tónem, „ovšem jsem si jistá, že pan Carpenter udělal, co mohl, aby tě naučil mluvit spisovně.“

Perry neřekl Ilse ani slovo, ale otočil se ke mně.

„Vyjmenuješ mi moje chyby?“ zeptal se. „*Od tebe* mi to totiž nevadí, protože až budeme dospělí, tak si na mě budeš muset zvyknout ty, ne Ilsa.“

Řekl to, aby Ilsu rozzlobil, jenže mě rozzlobil ještě víc, protože to je *narážka na zakázané téma*. Tak jsme s ním pár dní nemluvily obě a on řekl, že si stejně rád odpočinul od Ilsiných keců.

Perry ale není jediný, kdo je v Novoluní schopen způsobit skandál. Já jsem včera řekla hloupost, ze které se červenám ještě dnes. Sešla se u nás Ženská liga a teta Alžběta podávala večeři. Dámy přišly i s manžely. Ilsa a já jsme čekaly, až bude volný stůl, který byl prostřený v kuchyni, protože stůl v obývacím pokoji nebyl dost dlouhý. Nejdřív to bylo vzrušující, ale pak, když všichni dostali jídlo, už to byla trochu nuda a já, jak jsem tak stála u okna a dívala se ven do zahrady, jsem začala v duchu skládat básně. Bylo to tak zajímavé, že jsem brzy zapomněla na všechno ostatní, dokud jsem najednou nezaslechla tetu Alžbětu, jak říká přísně „Emily“ a dívá se významně na pana Johnsona, našeho nového pastora. Zazmatkovala jsem, popadla jsem konvici a vykřikla:

„Jé, pane Šálek, můžu vám nabídnout ještě jeden *Johnson?*“

Všichni se smáli na celé kolo a teta Alžběta se tvářila znechuceně a teta Laura zahanbeně a já bych se byla nejradši propadla do země. Půl noci jsem nemohla usnout,

protože jsem na to pořád myslela. Zvláštní je, že jsem přesvědčená, že mi bylo hůř a víc jsem se styděla, než kdybych udělala něco opravdu špatného. Za to může ta „murrayovská hrdost“ a obávám se, že je to moc špatná věc. Někdy mám nakonec obavy, že má o mně teta Rut Duttonová správné mínění.

Ne, nemá!

Ale je to tradice Novoluní, že žena se musí umět vyrovnat s každou situací a být graciézní a důstojná. A na té otázce, co jsem položila novému pastorovi, opravdu nic graciézního ani důstojného nebylo. Jsem si jistá, že kdykoli mě teď uvidí, vzpomene si na to, a já se budu vždycky kroutit, jakmile zjistím, že se na mě dívá.

Teď jsem to ale všechno vypsala do deníku a už se necítím tak zle. Ono totiž *nic* už není tak velké nebo hrozné – ovšem ani tak krásné a velkolepé, bohužel! – když se to vypíše – ve srovnání s tím, jaké to je, když o tom jen přemýšlíte. Jako by se to najednou *smrsklo*, když se to vyjádří slovy. I ten verš, co jsem složila, než jsem položila tu hloupou otázku, mi najednou nepřipadá ani zpola tak pěkný, když jsem ho napsala:

Tam, kam sametové stopy temna měkce jdou.

Nepřipadá. Jako by nějak ztratil lesk. A přesto, když jsem tam stála za těmi lidmi, co jedli a povídali si, a dívala se, jak se to temno tiše vkrádá do zahrady a mezi kopce jako krásná žena v hávu ze stínů a s hvězdami místo očí, přišel záblesk a já jsem zapoměla na všechno kromě toho, že jsem něco z té krásy chtěla zachytit slovy své básně. Když mi ten verš přišel na mysl, tak mi vůbec nepřipadalo, že jsem ho složila já – spíš jako by skrze mě mluvilo *Něco jiného* a tohle *Něco jiného* udělalo ten verš krásným – a teď,

když je to pryč, ta slova vypadají hloupě a ten obraz, který jsem se snažila vykreslit, nakonec vůbec není tak úžasný.

Jé, kéž bych uměla vyjádřit slovy věci tak, jak je vidím! Pan Carpenter říká: „Vydrž a bojuj, slova jsou tvůj prostředek, tak z nich udělej svého sluhu, dokud nebudou říkat to, co od nich chceš.“ To je pravda a já se o to snažím, ale připadá mi, že je něco za těmi slovy – za jakýmkoliv slovy, za všemi slovy – něco, co člověku stále uniká, když se to snaží uchopit – ale přesto mu i tak něco zůstává v ruce, co by neměl, kdyby k tomu tu ruku nenatáhl.

Vzpomínám si na jeden den vloni na podzim, když jsme se s Deanem procházeli v lesích za Líbeznou horou – většinou smrkových, ale s jedním koutem nádherných starých borovic. Seděli jsme pod nimi a Dean mi četl román *Peveril z návrší* a nějaké Scottovy básně. Potom se zadíval do velkých chocholatých větví a řekl:

*„Bohové mluví dechem lesů
skrz rozechvělé boroví
a mořský příboj břehů starých
dialog božský odpoví.
A básník, který zaslechne
být letmé slovo znít,
je vyvolený osudem.
Jej věky budou ctít.“*

No a to „letmé slovo“ je právě to *Něco*, co mi uniká. Snažím se mu vždycky naslouchat – vím, že ho nikdy neuslyším, *moje* ucho na něj není naladěné, ale jsem si jistá, že občas slyším jakoby z dálky jeho slabou ozvěnu. A ta ve mně vyvolává blaho, které je jako bolest a zoufalství z toho, jestli někdy budu schopná převést tu krásu do slov, která znám.

Ale i tak je škoda, že jsem ze sebe okamžitě po tom úžasném zážitku udělala takovou husu.

Kdybych se jen tak vkradla k panu Johnsonovi sametovýma nohama jako ta tma a graciózně mu dolila čaj ze stříbrné konvice prababičky Murrayové, jako moje krásná žena v hávu ze stínů dolévá noci do bílého poháru Blaira Vody, teta Alžběta by se mnou byla daleko spokojenější, než kdybych napsala tu nejúžasnější báseň na světě.

To bratránek Jimmy je úplně jiný. Ten večer, když jsme skončili s katalogem, jsem mu tu báseň recitovala a on řekl, že je krásná. (On totiž nemohl vědět, jak daleko je od toho, co jsem v duchu viděla.) Bratránek Jimmy sám také píše básně. Je místy velmi chytrý. A místy – tam, kde se mu poranil mozek, když ho teta Alžběta strčila v Novoluní do studny – tam není *nic*.

Tam je jenom prázdnota. A tak ho lidi nazývají prostáčkem a teta Rut si dovolí tvrdit, že nemá dost rozumu ani na to, aby zahnal kočku od smetany. A přesto, když dáte všechna ta jeho chytrá místa dohromady, není v Blaira Vodě nikdo, kdo by měl aspoň polovinu chytrosti, co on – dokonce ani pan Carpenter. Potíž je jenom v tom, že ta jeho chytrá místa dát dohromady nejde – jsou mezi nimi vždycky mezery. Ale já bratránka Jimmyho miluju a ani v nejmenším se ho nebojím, když na něj přijde to tajemné kouzlo. Všichni ostatní se ho bojí – i teta Alžběta, i když u té jsou to možná spíš výčitky svědomí než strach – kromě Perryho. Perry se vždycky vytahuje, že se nikdy ničeho nebojí, že neví, co je to strach. Myslím, že je to pozoruhodné. Kéž bych já byla tak odvážná. Pan Carpenter říká, že strach je jako ohavná věc a sedí na dně každé špatnosti a nenávisti na světě.

„Vyžeň ho, zlato,“ říká, „vyžeň ho ze srdce. Strach je příznání slabosti. To, čeho se bojíš, je silnější než ty, nebo si myslíš, že je to silnější než ty, jinak by ses toho nebála.

Vzpomeň si na svého Emersona: „Vždycky udělej to, co se bojíš udělat.“

Tohle je ale návod na dokonalost, jak říká Dean, a já nevěřím, že by se mi někdy podařilo toho dosáhnout. Abych byla upřímná, bojím se spousty věcí, ale lidi, kterých se bojím, jsou na světě jenom dva. Jedna je paní Kentová a druhý je pomatený pan Morrison. Toho se hrozně bojím a myslím si, že se ho bojí skoro každý. Bydlí v Pastorském Plese, ale málokdy se tam zdržuje – bloumá po celé zemi a hledá svou ztracenou nevěstu. On byl před mnoha lety ženatý jenom pár týdnů a pak mu mladá žena umřela a on to od té doby nemá v hlavě v pořádku. Trvá na tom, že není mrtvá, že se jenom ztratila a že ji jednou najde. Už zestárl a je shrbený, ale pořád ji hledá a ona je podle něj pořád mladá a krásná.

Byl tu jednou vloni v létě, ale nešel dál – jen nakoukl do kuchyně a zeptal se: „Je tady Anita?“ Ten den byl docela mírný, ale někdy bývá divoký a násilný. Tvrdí, že slyší, jak ho Anita volá, že před ním ten její hlas poletuje, pořád je před ním a uniká jako to moje letmé slovo. Obličej má celý seschlý a samou vrásku a vypadá jako velmi stará opice. Ale nejvíc na něm nemám ráda jeho pravou ruku – je celá krvavě červená – to je mateřské znaménko. Nevím proč, ale z té ruky mám hrůzu. Nikdy bych se jí nemohla dotknout. A někdy se jen tak pro sebe děsivě směje. Jediná živá bytost, na které mu snad záleží, je jeho starý černý pes, který s ním pořád chodí. Prý by si nikdy neřekl o sousto jídla. Když mu lidi sami nenabídnou, zůstane o hladu, ale pro psa si řekne.

Jé, já se ho tak hrozně bojím a byla jsem tak ráda, že tenkrát nešel dál. Teta Alžběta se za ním dívala, když odcházel a vítr mu cuchal ty dlouhé šedé vlasy, a pronesla:

„Fairfax Morrison býval šikovný a chytrý mladík a měl před sebou skvělou budoucnost. No, cesty Boží jsou nevyzpytatelné.“

„Tím jsou zajímavé,“ řekla jsem na to.

Ale teta Alžběta se zamračila a napomenula mě, abych nebyla neuctivá, jako mě napomíná vždycky, když řeknu něco o Bohu. Ráda bych věděla proč. Nenechá nás s Perrym o něm mluvit, i když Perryho Bůh moc zajímá a chtěl by se o něm všechno dovědět. Jednou mě teta Alžběta slyšela, když jsem jedno odpoledne v neděli Perrymu říkala, jaký si myslím, že Bůh je, a řekla, že to byl skandál.

Nebyl! Potíž je, že teta Alžběta má jiného Boha než já, myslím. Třeba Bůh tety Rut trestá její nepřátele – ona na ně sesílá trest Boží. Případá mi, že na nic jiného Boha nepotřebuje. Jim Cosgrain zase jeho jménem kleje. Ale teta Jany Milburnová chodí ve světle jeho ochrany, každý den, a září jím.

Pro dnešek jsem se vypsala a jdu spát. Víím, že v deníku „plýtvám slovy“ – to je podle pana Carpentera další moje literární nectnost.

„Plýtváš slovy, zlato – rozhazuješ je moc hýřivě. Úspornost a zdrženlivost – to potřebuješ.“

Má samozřejmě pravdu a ve svých eseích a povídkách se snažím dělat, co káže. Ale v deníku, který nevidí nikdo jiný než já, nebo neuvidí, dokud neumřu, si ráda povolím uzdu.

—

Emily se podívala na svíčku – byla skoro vypálená. Věděla, že ten večer už jinou nemá – zákony tety Alžběty byly stejně nesmlouvavé jako zákony Médů a Peršanů. Emily tedy odložila deník na pravou skříňku nad krbovou římsou, uhasila skomírající plamen, svlékla se a sfoukla svíčku. Místnost pomalu zaplavilo to mdlé přízračné sněhové světlo noci, kdy se úplněk skrývá za sbírajícími se mraky. Ve chvíli, kdy se Emily chystala vklouznout do své vysoké postele, přišla náhlá inspirace – úžasný nový nápad

na povídku. Chvíli se zdráhavě ošívala. V pokoji už začínala být zima. Jenže té představě se nedalo odolat. Emily vklouzla rukou mezi sypek plný peří a slamník a vytáhla napůl vyhořelou svíčku, kterou tam měla schovanou pro případ nouze.

Samozřejmě to nebylo korektní. Ovšem já jsem nikdy nepředstírala, a nikdy předstírat nebudu, že Emily byla korektní dítě. O korektních dětech se knihy nepíší. Byly by nudné a nikdo by je nečetl.

Zapálila svíčku, natáhla si punčochy a oblékla kabát, vynesla další zpola popsaný notes od Jimmyho a začala psát u té malé poblíkávající svíčky, která vytvářela v temném pokoji ostrůvek světla. A v tom ostrůvku Emily psala, černovlasou hlavičku skloněnou nad notesem, zatímco noční hodiny plíživě ubíhaly a ostatní obyvatelé Novoluní se oddávali občerstvujícímu spánku. Byla jí zima a byla celá ztuhlá, ale nevnímala to. Oči jí hořely - tváře jí prahly - a slova pochodovala na povel jejího pera jako jednotky poslušných géniů. Když zaprskala, zasyčela a zhasla poslední svíčka a zbyla po ní jenom loužička roztaveného loje, vrátila se Emily do reality, vzdechla a zachvěla se. Byly dvě hodiny a byla vyčerpaná a prochládlá. Ale dopsala povídku a ta byla nejlepší ze všeho, co kdy napsala. Vkradla se do svého vychladlého hnízdečka s pocitem vítězství plynoucím ze zdárně završeného díla své tvůrčí inspirace a usnula při ukolébavce odcházející bouře.

MLADICKÁ NEROZVÁŽNOST

Tahle kniha nebude úplně, dokonce ani z většiny sestavená z úryvků z Emilyina deníku. Ovšem spojím všechno to, co samo o sobě není tak důležité, aby to stačilo na celou kapitolu, ale přesto je to nutné pro pochopení Emilyiny osobnosti a jejího okolí, a některé z úryvků zařadím. Kromě toho, když má autor k dispozici materiál, tak proč ho nepoužít? Emilyin deník se všemi svými mladickými drsnostmi a kurzívami vytváří lepší obraz Emily a její imaginativní a introspektivní myslí na prahu patnáctého roku jejího života než kterýkoli životopisec, i kdyby byl sebeempatičtější. Nahlédněme tedy do těch zažloutlých stránek starého notesu od Jimmyho, které byly popsány kdysi dávno ve „vyhlídce“ v Novoluní.

—

15. ÚNORA 19—

Rozhodla jsem se v tomto deníku popsat každý den všechny svoje dobré i špatné skutky. Tu myšlenku mám z jedné knihy a líbí se mi. Hodlám být co nejupřímnější. Samozřejmě bude snadné popsat dobré skutky, ale už nebude snadné zaznamenat ty špatné.

Dnes jsem udělala jenom jednu špatnou věc – tedy jenom jednu věc, o které si *já* myslím, že byla špatná. Byla

jsem drzá na tetu Alžbětu. Ona si myslela, že mi trvá moc dlouho umýt nádobí. Já jsem nepředpokládala, že by byl spěch, a v duchu jsem vymýšlela povídku nazvanou *Tajemství mlýna*. Teta Alžběta se na mě podívala a zeptala se mě tím nejprotivnějším způsobem:

„Nejsi ty sestřička šneka, Emily?“

„Ne, já v příbuzenstvu šneky nemám,“ odpověděla jsem povýšeně.

Drzé nebylo, co jsem řekla, ale *jak* jsem to řekla. A *já jsem to tak myslela*. Měla jsem vztek – ironické řeči mě rozčilují. Potom mi bylo moc líto, že jsem se nechala unést – ale bylo mi to líto proto, že to bylo *hloupé a nedůstojné*, ne proto, že to bylo *špatné*. Tak si myslím, že to nebylo opravdové pokání.

Dobré skutky jsem dnes udělala dva. Zachránila jsem dva malé životy. Parádnice Sal chytila drozda a já jsem jí ho vzala. Rychle uletěl a jsem si jistá, že byl nevýslovně šťastný. Potom jsem šla dolů do sklepa a našla jsem tam v pastičce za nohu chycenou myš. Chudinka tam ležela úplně vyčerpaná z toho, jak se chtěla osvobodit, a *tak* se na mě dívala těma černýma očima. *Nemohla* jsem to vydržet, proto jsem ji osvobodila a ona šikovně utekla. *S tímhle* dobrým skutkem si nejsem úplně *jistá*. Víím, že pro tu myšku byl dobrý, ale co pro tetu Alžbětu?

Dnes večer teta Alžběta s tetou Laurou četly a pálily spoustu starých dopisů. Četly je nahlas a povídaly si o nich a já jsem mezitím seděla a pletla punčochy. Ty dopisy byly moc zajímavé a dověděla jsem se mnoho věcí o Murrayových, které jsem dřív nevěděla. Není divu, že nás v Blaira Vodě nazývají „Vyvolení“, protože *oni* to nemyslí jako kompliment. Cítím, že musím dostát tradicím své rodiny.

Dnes jsem dostala dlouhý dopis od Deana. Tráví zimu v Alžírú. Psal, že přijede domů v dubnu a přes léto bude

bydlet u své sestry, paní Evansové. Jsem tak ráda. Bude to skvělé, mít ho v Blaira Vodě celé léto. Nikdo se mnou nikdy nemluví tak jako Dean. Je nejhodnější a nejzajímavější ze všech starých lidí, které znám. Teta Alžběta tvrdí, že je sobecký, ale to Pastorovi jsou. A pořád mu říká Hrbek a mě to štve. Dean má jedno rameno o malinko výš než druhé, ale on za to nemůže. Jednou jsem tetě Alžbětě řekla, že si nepřeju, aby mého přítele takhle nazývala, ale ona jenom opáčila:

„Tu přezdívku pro *tvého přítele* jsem si nevymyslela já, Emily. Hrbek mu odjakživa říká celá jeho rodina. Pastorovi nejsou zrovna proslulí taktností!“

Teddy také dostal od Deana dopis a knihu – *Životopisy velkých malířů* – Michelangela, Raffaela, Velázquez, Rembrandta, Tiziana. Teddy říkal, že si netroufne číst si ji před maminkou, protože by mu ji spálila. Jsem přesvědčená, že kdyby Teddy měl příležitost, byl by taky takovým velkým malířem jako oni.

18. ÚNORA 19–

Dnes jsem si užila cestu ze školy podél potoka v houštině Chlouby Johna. Slunce bylo už nízko a mělo barvu smetany a sníh byl tak bílý a stíny tak dlouhé a modré. Myslím, že není nic tak krásného jako stíny stromů. A když jsem vyšla ven do zahrady, můj stín byl takový legrační. Tak dlouhý, že se táhl rovnou přes celou zahradu. Okamžitě mě napadla báseň, která začínala:

*Kdybychom byli dlouzí jako naše stíny,
jak dlouhé stíny bychom museli mít.*

Myslím, že je v tom velký kus filozofie.

Dnes jsem napsala povídku a teta Alžběta věděla, co dělám, a moc se zlobila. Vyčítala mi, že ztrácím čas. Ale to *nebyla* ztráta času. Já jsem při tom *vyspěla* – to vím jistě. Pár věcí se mi v některých větách povedlo. „Mám strach z šedého lesa“ – s tím jsem moc spokojená. A „bílá a vznešená vplula do temného lesa jako paprsek měsíce“. Ta mi připadá také pěkná. Jenže pan Carpenter mi říká, že všechno, co mi připadá obzvlášť pěkné, mám vyškrtat. Ale to já nemůžu – aspoň ještě teď ne. Ovšem zvláštní je, že tak tři měsíce potom, co mi pan Carpenter řekne, že mám něco škrtnout, na to přijdu sama a stydím se za to. Dnes byl pan Carpenter velmi nemilosrdný k mému eseji. Nic se mu na něm nelíbilo.

„Třikrát *želbohu* v jednom odstavci, Emily. I jednou by bylo přespříliš! *Více neodolatelnější* – Emily, proboha, používej svou mateřštinu. Tohle je neomluvitelné.“

Bylo, ano. Sama jsem to viděla a polila mě hanba od hlavy až k patě. Když tedy pan Carpenter podtrhl červeně skoro každou větu a posmíval se všem mým vybraným frázím a našel chyby ve většině mých obrátů a vazeb a řekl mi, že mám příliš velkou slabost „rozdávat rozumy“ ve všem, co napíšu, odhodil můj sešit, prohrábl si rukou vlasy a řekl: „Hmm, píšeš! Zlato, vezmi vařečku a nauč se vařit!“

Potom odešel a mumlal všelijaká nařčení, ne hlasitá, ale hluboká. Sebrala jsem svůj nebohý eseji a nebylo mi z toho nijak zle. Já už vařit umím a o panu Carpenterovi už taky pár věcí vím. Čím lepší jsou moje eseje, tím víc se nad nimi rozčiluje. Tenhle musel být docela dobrý. Jenže on se zlobí a je netrpělivý z toho, že bych mohla napsat ještě lepší a nenapsala jsem – z lehkovážnosti nebo lenosti nebo lhostejnosti, jak si myslí. On nemůže vystát člověka, který by mohl něco udělat lépe, ale neudělá. A neztrácel

by se mnou čas, kdyby si nemyslel, že se postupně můžu k něčemu vypracovat.

Teta Alžběta nesouhlasí s panem Johnsonem. Domnívá se, že jeho teologie není zdravá. Minulou neděli řekl v kázání, že buddhismus má své dobré stránky.

„A příště bude tvrdit, že má své dobré stránky papežství,“ řekla teta Alžběta u večeře.

Buddhismus by ale *mohl* mít dobré stránky. Musím se na to zeptat Deana, až přijede.

2. BŘEZNA 19–

Dnes jsme byli všichni na pohřbu – staré paní Sary Paulové. Já chodím na pohřby ráda. Když jsem to ale řekla nahlas, teta Alžběta byla v šoku a teta Laura řekla: „Ale Emily, miláčku!“ Já někdy tetu Alžbětu ráda šokuju, ale nejsem ráda, když dělám starosti tetě Lauře – ona je tak zlatá – tak jsem to vysvětlila, nebo jsem se o to aspoň snažila. Ono se tetě Alžbětě někdy vysvětluje moc těžko.

„Pohřby jsou zajímavé,“ řekla jsem. „A zábavné.“

Myslím, že jsem to tím všechno ještě zhoršila. Jenže teta Alžběta věděla stejně dobře jako já, že je zábavné pozorovat některé z těch příbuzných paní Paulové, kteří k ní léta chovali zášť – ona *nebyla* laskavá – jak tam sedí, drží si před obličejem kapesníky a dělají, že pláčou. Věděla jsem moc dobře, co si každý z nich v hloubi duše myslí. Jack Paul přemýšlel o tom, jestli mu ta stará semetrika čirou náhodou něco neodkázala v poslední vůli – a Alice Paulová, která věděla, že nic dědit nebude, tajně doufala, že nic nezdědí ani Jack Paul. To by ji uspokojilo. A manželce Charlieho Paula se honilo hlavou, za jak dlouho už bude možné předělat

dům tak, jak to vždycky chtěla a jak to paní Paulová *nechtěla*. A teta Min se bála, že pro takovou hordu bratranců a sestřenic ze čtvrtého kolena, které nečekali a nepozvali, nebude dost pohoštění, a Lisette Paulová počítala přítomné a byla roztrpčená, že se jich nesešlo tolik jako na pohřbu paní Listerové minulý týden. Když jsem to řekla tetě Lauře, odpověděla vážně:

„To všechno může být pravda, Emily“ – a ona věděla, že to pravda je! – „ale ono se nehodí pro tak mladou dívku jako ty, aby – aby – aby – zkrátka aby pozorovala takovéhle věci.“

Jenže já si nemůžu pomoci a nevidět je. Drahé tetě Lauře je vždycky těch lidí tak líto, že nevidí tu jejich komickou stránku. Ale já jsem viděla i jiné věci. Viděla jsem malého Zaka Fritze, kterého paní Paulová adoptovala a měla ráda, jak byl zlomený, a viděla jsem Martu Paulovou, jak je smutná a lituje svého starého sporu s paní Paulovou – a taky jsem viděla, jak tvář paní Paulové, která vždycky vypadala tak nespokojeně a frustrovaně, působila majestátně, a dokonce krásně – jako by jí smrt nakonec přinesla uspokojení.

Ano, pohřby *jsou* zajímavé.

—

5. BŘEZNA 19—

Dnes trochu padal sníh. Ráda se dívám, jak padá sníh jako šikmé proužky na pozadí tmavých stromů.

Myslím, že jsem dnes udělala dobrý skutek. Jason Mellowby pomáhal bratránkovi Jimmymu řezat dřevo a já jsem viděla, jak se vkradl do vepřína a dal si hlt z láhve whisky. Ale neřekla jsem o tom nikomu ani slovo – a to je můj dobrý skutek.

Možná jsem to *měla* říct tetě Alžbětě, jenže kdybych to udělala, tak ona by ho vyhodila a on potřebuje práci kvůli své ubohé ženě a dětem. A tak shledávám, že není vždycky jednoduché mít jistotu, jestli člověk udělal dobrý skutek, nebo špatný.

20. BŘEZNA 19—

Včera se teta Alžběta moc rozzlobila, protože jsem nechtěla napsat báseň jako nekrolog starému Petrovi DeGeerovi, který umřel minulý týden. Paní DeGeerová mě o to přišla požádat. Já jsem odmítla – taková žádost mě velmi popudila. Cítila jsem, že udělat takovou věc by bylo *znesvěcení mého umění* – i když jsem to paní DeGeerové samozřejmě takhle neřekla. Jednak by se jí to dotklo a jednak by neměla tušení, jak to myslím. To neměla ani teta Alžběta, když jsem jí potom, když paní DeGeerová odešla, vysvětlovala důvody, proč jsem to odmítla.

„Pořád píšeš stohy nesmyslů, které nikdo nechce,“ řekla. „Tak si myslím, že bys jednou mohla napsat něco, o co by někdo stál. Starou Mary DeGeerovou by to bývalo potěšilo. Znesvěcení tvého umění, kdo to kdy slyšel! Když už musíš mluvit, Emily, tak mluv tak, aby to mělo nějaký smysl.“

Začala jsem tedy tak, aby to mělo nějaký smysl.

„Teto Alžběto,“ řekla jsem vážně, „jak bych tu báseň mohla napsat? Přece nemůžu psát *nepravdu*, jen abych každému vyhověla. A ty přece sama víš, že o starém Petrovi DeGeerovi se nic dobrého a pravdivého napsat nedá!“

Teta Alžběta to věděla a znejistěla, ale stejně se na mě zlobila. Tak mě rozčílila, že jsem odešla nahoru do svého pokoje a napsala nekrolog jen tak pro vlastní uspokojení. Ono

je docela legrace psát *pravdivý* nekrolog někomu, koho člověk nemá rád. Ne že bych Petra DeGeera vysloveně neměla ráda, jenom jsem na něj koukala spatra jako všichni ostatní. Ale teta Alžběta mě naštvála, a když jsem naštvaná, tak dokážu psát velmi sarkasticky. A zase jsem měla ten pocit, že ze mě píše *Něco*, ale úplně jiné než to moje normální *Něco*. Tohle *Něco* bylo zlé a uštěpačné a *vyžívalo se* v zesměšnění toho chudáka líného, nanicovatého, prolhaného, hloupého, pokryteckého starého Petra DeGeera. Myšlenky – slova – rýmy – to všechno automaticky padalo na svá místa a to *Něco* se smálo na celé kolo.

Měla jsem pocit, že ta báseň je tak chytrá, že jsem neodolala a vzala jsem ji dnes do školy a ukázala panu Carpenterovi. Myslela jsem si, že se mu bude líbit – a myslím, že se mu i tak nějak svým způsobem líbila, ale když ji dočetl, odložil ji a podíval se na mě.

„Předpokládám, že asi je jisté potěšení v tom, zesměšnit smolaře,“ řekl. „Chudák starý Petr smolař byl – a je po smrti – a Stvořitel je k němu jistě milostivý, i když jeho bližní nejsou. Až já umřu, Emily, napíšeš o mně něco takového? Ty tu schopnost máš – ano, ten talent tam je – ono to je chytré. Dokážeš vylíčit slabost a hloupost a zlomyslnost způsobem, který je na dívku tvého věku až nadpřirozený. Ale – má to smysl, Emily?“

„N-ne,“ odpověděla jsem. Bylo mi hanba a mrzelo mě to a chtělo se mi utéct a rozbřečet se. Bylo to hrozné pomýšlení, že si pan Carpenter představuje, že bych *o něm* takhle psala, po tom, co všechno pro mě udělal.

„Nemá,“ pokračoval. „Satira má svoje místo – sněť se může jedině vypálit – ale to vypálení přenech jen velkým géniům. Ono je lepší léčit než ubližovat. My obyčejní to víme.“

„Jé, pane Carpentere!“ spustila jsem. Chtěla jsem říct, že on není smolař, chtěla jsem říct tisíc věcí – ale on mě nepustil ke slovu.

„No tak – no tak, už o tom nebudeme mluvit, Emily. Až já umřu, tak řekni: ‚Byl to smolař a nikdo to nevěděl tak dobře a necítil tak hořce jako on sám.‘ Ke smolařům buď milosrdná, Emily. Zesměšňuj zlo, když musíš – ale se slabostí měj slitování.“

Potom odešel a ohlásil začátek hodiny. Cítla jsem se jako zloduch a dnes v noci nebudu spát. Ale tady a teď slibuju slavnostně ve svém deníku: *Moje pero bude léčit, ne ubližovat*. A píšu to kurzívou a je jedno, jestli je to raně viktoriánská manýra, protože to myslím ukrutně vážně.

Ale tu báseň jsem neroztrhala. Nemohla jsem – ona opravdu byla *moc* dobrá na to, abych ji zničila. Odložila jsem ji do své literární skříňky, že si ji ještě někdy přečtu jen tak pro zábavu, ale už ji nikdy nikomu neukážu.

Jé, jak mě mrzí, že jsem ublížila panu Carpenterovi!

—

1. DUBNA 19–

Dnes mě moc rozzlobilo, co jsem slyšela říkat jednu návštěvnici Blaira Vody. Když jsem byla na poště, byl tam pan Alec Sawyer s manželkou. Bydlí v Charlottetownu. Paní Sawyerová je velmi hezká a moderní a povýšená. Slyšela jsem, jak říká manželovi: „Jak můžou lidi v tomhle ospalém zapadákově žít? Já bych se z toho zbláznila. Vždyť se tu celý rok *nic* neděje.“

Byla bych jí moc ráda řekla o Blaira Vodě pár slov. A byla bych ve své pomstě sarkastická. Jenže, samozřejmě, my

z Novoluní *neděláme scény na veřejnosti*. Tak jsem se spokojila s tím, že jsem se jí uklonila velmi chladně, když mě oslovila, a *proplula* kolem. Slyšela jsem, jak říká: „Kdo je to děvče?“, a pan Sawyer jí odpověděl: „To je určitě ta Starrovic žába – nese se jako Murrayová.“

To je nápad, říkat, že se tu nic neděje! Tady se dějí věci pořád – a *úžasné* věci. Já si myslím, že život tady je *extrémně* skvělý. Vždycky je tady toho tolik, nad čím se smát nebo plakat nebo o čem mluvit.

Jen se podívejte na všechno, co se stalo v Blaira Vodě jenom za poslední tři týdny – komedie i tragédie, všechno dohromady. James Baxter zničehonic přestal mluvit se svou ženou a *nikdo neví proč*. Ani ona to chudák neví a láme jí to srdce. Před dvěma týdny zemřel starý Adam Gillian, který nesnášel jakoukoli přetvářku, a jeho poslední slova byla: „Koukejte, ať není na mém pohřbu slyšet žádné fňukání a vzlykání.“ A tak nikdo ani nefňukl ani nevzlykl. Nikdo nechtěl, a protože to bylo zakázané, tak to nikdo nepředstíral. Tak veselý pohřeb v Blaira Vodě ještě nikdy nebyl. To jsem tu viděla melancholičtější svatby – třeba Elly Briceové. Její svatbu zahalilo mračnem to, že si zapomněla about bílé stěvíčky, když se oblékala, a odešla do salonu ve starých vyšisovaných bačkorách s dírami na palcích. Lidé by o tom snad tolik nemluvili, ani kdyby tam přišla úplně neoblečená. Chudák Ella proplakala celou svatební hostinu.

Starý Robert Scobie se pohádal se svou nevlastní sestrou – potom, co žili třicet let společně. Ono se o ní říká, že je protivná. Nikdy nic, co řekla nebo udělala, Roberta nevyprovokovalo k výbuchu hněvu, ale jednou, jak se zdá, jim zbyla po večeři jenom jedna kobliha, a Robert má koblihy moc rád. Schoval si ji do spíže na večer, a když si pak pro ni šel, zjistil, že ji Matilda snědla. Dostal hrozný záchvat vzteku, nadával jí do čarodějnic a vyhnal ji z domu. Odešla bydlet

k sestře do Pastorského Plesa a Robert bude žít jako starý mládenec. Žádný z nich tomu druhému neodpustí, to jsou celí Scobieovi, a žádný z nich nebude už nikdy šťastný ani spokojený.

Jednou někdy před dvěma týdny se večer při měsíčku vracel George Lake domů z Derryského Potoka a *zničehonic* uviděl na měsícem ozářeném sněhu *úplně černý stín*, jak jde vedle jeho stínu.

A nikde nic, co by ten stín vrhalo.

Rozběhl se do nejbližšího domu, polomrtvý strachy, a prý už nikdy nebude takový jako dřív.

To byla ta *nejdramatičtější* událost, co se tu stala. Ještě teď se chvěju, když o tom píšu. Samozřejmě se George *určitě* spletl. Jenže on je pravdomluvný člověk a nepije. Nevím, co si o tom mám myslet.

Armin Scobie je velmi lakomý člověk a vždycky své ženě kupuje klobouky, aby za ně ona neutratila moc peněz. Ve Shrewsbury to v obchodech všichni vědí a dělají si z něj legraci. Minulý týden byl v obchodě Jones & McCallum koupit ženě klobouk a pan Jones mu řekl, že jestli si ten klobouk *nasadí na hlavu* a dojde v něm až na nádraží, tak mu ho nechá zadarmo. A Armin to udělal. Na nádraží je to skoro půl kilometru a běželo za ním půl Shrewsbury, a nejen malí kluci, a pokřikovali na něj. Ale Arminovi to bylo jedno, protože ušetřil tři dolary a čtyřicet devět centů.

A jednou večer jsem já tady v Novoluní upustila vajíčko naměkko na druhé nejlepší kašmírové šaty tety Alžběty. A to *byla* událost! Kdyby v Evropě svrhli království, tak to v Novoluní nevyvolá takové pozdvižení.

Takže, milá paní Sawyerová, jste úplně vedle. Kromě všeho, co se tu děje, se tu totiž lidi o sebe zajímají. Nemusím mít každého ráda, ale každý je zajímavý: slečna Matty Smallová, které už je čtyřicet a nosí oblečení ve *skandálních*

barvách – loni v létě přišla do kostela ve starorůžových šatech a v jasně červeném klobouku – starý Ruben Bascom, který je tak líný, že když jednou přšelo a teklo mu stropem do postele, tak si radši celou noc držel nad hlavou deštník, než by vylezl z postele a o kousek si ji posunul – Elder McCloskey, kterému připadalo nevhodné říct „kalhoty“, když jednou vyprávěl o misionáři, tak řekl slušně „oděv na dolní polovinu těla“ – Amas Derry, který na farmářské výstavě vloni na podzim získal všechny čtyři ceny za zeleninu, kterou ukradl z pole Ronyho Bascoma, a Rony nedostal nic – Jimmy Joe Bell, který si včera přišel z Derryského Potoka pro dřevo na „boudičku pro mojeho pejská“ – starý Luke Elliott, který je tak systematický neřád, že si na Nový rok dokonce sepisuje plán, které dny se opije – a pak ho dodrží – to jsou všechno zajímaví a zábavní a úžasní lidé.

Tudíž jsem prokázala, že se paní Sawyerová tak hrubě mýlí, že k ní nechovám žádnou zášť i přesto, že mi říká „žába“.

Proč se mi vlastně nelíbí, když mi někdo říká „žába“, když žabičky jsou roztomilá zvířátka? A přitom se mi líbí, když mi říkají „koťátko“.

28. DUBNA 19–

Před dvěma týdny jsem poslala svou úplně nejlepší báseň, „Píseň větru“, do časopisu do New Yorku a dnes se vrátila s malým *tištěným* proužkem papíru se slovy: „Váš příspěvek bohužel nemůžeme otisknout.“

Je mi hrozně. Mám pocit, že opravdu nejsem schopná napsat nic, co by bylo k něčemu dobré.

Ale *jsem*. Jednou budou v tom časopise *rádi*, když mi budou moct něco otisknout!

Panu Carpenterovi jsem neřekla, že jsem to poslala. On by pro to neměl pochopení. *On totiž říká, že čas na to, abych začala obtěžovat vydavatele, přijde za pět let. Jenže já vím, že některé básně, které jsem četla v tom časopise, nejsou o nic lepší než „Píseň větru“.*

Na jaře píšu básně radši než jindy. Pan Carpenter říká, že se toho musím zbavit. Že jaro má na svědomí mnohem víc braku než cokoli jiného na celém Božím světě.

Když pan Carpenter něco řekne, tak to má říz.

1. KVĚTNA 19—

Vrátil se Dean. Včera přijel k sestře a dnes večer byl tady a procházeli jsme se v zahradě po cestě u slunečních hodin a povídali jsme si. Je to nádherné, mít ho zase tady, s těma jeho tajemnýma zelenýma očima a hezkými rty.

Měli jsme dlouhý rozhovor. Mluvili jsme o Alžíru a o přetělování duší a o kremaci a profilech – Dean říká, že mám dobrý profil, „čistě řecký“. Deanovy komplimenty mám ráda.

„Ranní hvězdo, ty jsi vyrostla,“ spráskl ruce. „Na podzim jsem tady nechával děvčátko, a teď tu nacházím ženu!“

(Za tři týdny mi bude čtrnáct a jsem na svůj věk velká. Dean z toho má radost – na rozdíl od tety Laury, která vždycky vzdychá, když mi prodlužuje šaty, a myslí si, že děti rostou moc rychle.)

„Tak kráčí čas,“ citoval motto ze slunečních hodin a cítil se *filozoficky*.

„Už jsi skoro stejně vysoká jako já,“ řekl a potom dodal trochu zahořkle: „Jistě, Hrbek Pastor není zrovna muž ztepilé postavy.“

Já jsem se narážkám na jeho rameno vždycky vyhýbala, ale teď jsem odpověděla:

„Deane, prosím, nebuď na sebe tak jízlivý – aspoň přede mnou. Pro mě nejsi Hrbek, nikdy.“

Dean mě vzal za ruku a podíval se mi přímo do očí, jako by mi chtěl rovnou číst v *duši*.

„Určitě, Emily? Nepřeješ si někdy, abych nebyl mrzák – hrbáč?“

„Kvůli tobě bych si to přála,“ odpověděla jsem, „ale pro mě to není žádný rozdíl – a nikdy nebude.“

„A nikdy nebude!“ opakoval Dean důrazně. „Kdybych si tím tak mohl být jistý, Emily – kdybych tak mohl.“

„To si můžeš být jistý,“ prohlásila jsem celkem přívětivě. Měla jsem zlost, protože to vypadalo, že o tom pochybuje – ale přece jsem z něčeho v jeho výrazu byla taková nesvá. Najednou mi to připomnělo tu chvíli, kdy mě zachránil z toho útesu u Malvernské zátoky a řekl mi, že můj život patří jemu, protože ho zachránil. Nelíbí se mi představa, že by můj život patřil někomu jinému než mně – komukoliv, včetně Deana, i když ho mám ráda. A svým způsobem ho mám radši než kohokoliv jiného na světě.

Když se setmělo, vyšly hvězdy a my jsme je pozorovali Deanovým skvělým dalekohledem. Bylo to úžasné. Dean ví o hvězdách úplně všechno – někdy mi připadá, že ví úplně všechno o všem. Když jsem mu to ale řekla, opáčil mi na to:

„Jedno tajemství nevím – a všechno ostatní, co vím, bych za ně vyměnil – za to jedno tajemství, které se asi nikdy nedovím. Jak získat – jak získat...“

„Co získat?“ zeptala jsem se zvědavě.

„To, po čem touží moje srdce,“ odpověděl Dean zasněně a díval se na blikající hvězdu, která vypadala, jako když je zavěšená přímo na vrcholku Tří princezen. „Teď je to pro